

var da umuligt at faa Normeringsforslaget færdigt til Forelægelse, saaledes som det om ikke foreskrives saa dog fremstilles som det rigtige i Tjenestemandsløven, straks ved Samlingens Begyndelse. I 1920—21 kom Normeringsforslaget overmaade sent, uden at man kunde se nogen kendelig Grund dertil. Hvis jeg ikke tager fejl — det er jo lidt vanskeligt i Øjeblikket at finde Rede i de mange Lovforslag, som den højtærede Regering nu i Modsætning til tidligere overvælder Rigsdagen med — vil Normeringsforslaget først fremkomme, naar Finansaaret er til Ende, og det synes jeg er en Uregelmæssighed, som ikke burde finde Sted.

Jeg bliver saa nødt til — jeg kommer jo altid efter den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti — at henvende nogle Ord til ham. Han sagde ved Afslutningen af den foregaaende Diskussion mellem ham og mig, at han ikke havde næret nogen Velvillie overfor den Regering, af hvilken jeg havde den Ære at være Medlem. Jeg troede egentlig heller ikke, at han havde nogen stor Velvillie overfor den, men jeg maa sige, at saa var hans Stilling endnu mere paaskønnelsesværdig, siden han stemte for saa at sige alle de Forslag, denne Regering fremkom med. Jeg erindrer ikke nogen egentlig Konflikt med det ærede Medlem og hans Parti i den Periode. Skønt man ikke kunde nære nogen Tvivl om, at det ærede Medlems Gruppe ikke bestod af lutter Regeringstilhængere, lykkedes det at komme til Forstaaelse selv om de største og vigtigste Sager med det Parti, som den Gang hed Højre, og som altsaa nu hedder det konservative Folkeparti. Man maatte da gaa ud fra, at selv om Partiet Højre eller det konservative Folkeparti ikke var Tilhænger af Regeringen, paaskønnede det dog i høj Grad min Regerings Bestræbelser, siden det saa ubetinget sluttede sig dertil. Man maa erindre, at denne Regering ikke havde et født Flertal i begge Ting som det nuværende Ministerium, lykkeligvis for det, har, men havde en Modstand, en Opposition at vente i Landstinget. Des vanskeligere var det for Regeringen at komme igennem, men den kom jo igennem med de Love, som den mente var tiltrængt.

Det ærede Medlem sagde fremdeles, at ved den daværende Regerings Afslutning og den nuværende Regerings Tiltræden var der, hvad der kaldes Kaos i finansiel Henseende, og at den daværende Finansminister ikke selv kunde hitte Rede i, hvad der forelaa for ham. Det maa jeg

benægte. Da Regeringen fratraadte, var der den skønneste Orden i Finanserne, og denne Orden viste sig ogsaa i, at der var en Kassebeholdning paa 352 Mill. Kr. Jeg har haft den Ære to Gange at komme som Finansminister efter den nuværende højtærede Finansminister. Første Gang i Aaret 1909 — da var der ikke, tror jeg, 1 Mill. Kr. i Kassen, der var snarere Underskud end Overskud. Dernæst havde jeg den Ære at være den nuværende Finansministers Efterfølger i Aaret 1913. Jeg kan ikke erindre, hvor mange Millioner der da var i Kassen. Jeg kan huske, at da Krigen begyndte i 1914 — og i Finansaaret 1913—14 var Kassebeholdningen forøget —, var der omkring 22 Mill. Kr. i Kassen, hvilket var en meget lille Kassebeholdning for en Finansminister, som skulde opleve Krigen. Og hvis man spørger, hvorfor der Gang efter Gang maatte optages Statslaan, var det, fordi man med en Kassebeholdning af den Størrelse og med en Reservefond, som aldeles ikke kunde anvendes — det var ikke den daværende Finansministers Skyld —, ikke kunde komme igennem saadanne Vanskeligheder, som Krigstilstanden frembød. Da derimod Ministeriet Zahle fratraadte for omtrent to Aar siden, var der en Kassebeholdning af den Størrelse, som jeg nys har nævnt, og kun naar man har en gal Forestilling om, hvad Ordet Kaos betyder, kan man anvende det i denne Sammenhæng. Hvis det ærede Medlem tror, det betyder god Orden, nøjagtigt Regnskab, sikre Midler, anbragt paa god Maade, ja, saa er Ordet fuldkommen rigtigt anvendt. Hvis det ærede Medlem derimod tror, at det betyder noget, der er modsat det, jeg her har nævnt, saa anvender han Ordet med overmaade ringe — hvad skal jeg kalde det — Ret maa jeg vel nok have Lov til at sige.

Ikke fordi jeg ikke har hørt det før, ikke fordi jeg ikke ved, at noget saadant er godt at sige, men siden det nu er foregaaet i det høje Landsting, og det ærede Medlem har dristet sig til at sige det her, nødes jeg til at modsige ham. Jeg maa modsige ham paa to Maader. Man skulde efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem optræder, tro, at han havde være uenig med den daværende Regering om finansielle Forhold. Sagen er imidlertid den, at han og hans Parti altid har støttet finansielle Forslag fra den Regering, og han og hans Parti har gjort mere end dette: de har støttet de Bevillinger, som krævede de store Udgifter, ikke mindst Militærbevillinger, som — ikke egentlig efter den daværende Regerings